

„Te voi urma oriunde vei merge, Doamne”

Luca 9.57,58: Și, pe când mergeau pe drum, cineva I-a zis: „Te voi urma oriunde vei merge, Doamne”. Și Isus i-a spus: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul”.

Așa ne relatează evanghelistul Luca. De la evanghelistul Matei aflăm că era un cărturar care a venit la Isus cu hotărârea îndrăzneată: „Învățătorule, Te voi urma oriunde vei merge”. Deci, chiar și printre cărturari erau unii care credeau în Isus. Nu avem niciun motiv să ne îndoim de sinceritatea acestui om. Dimpotrivă, trei lucruri indică faptul că era serios în intenția sa.

În primul rând, s-a separat de semenii săi și a venit la Isus. Aproape toți cărturarii erau vrăjmași înverșunați ai Domnului. Prin urmare, nu a fost un lucru ușor pentru el să se alăture lui Isus. Dar el a făcut acest pas și a trecut astfel prima probă, la care sunt supuși toți cei care doresc să-L urmeze pe Isus, și anume, proba de a dovedi că dorința lor este adevărată și sinceră. Nu este niciodată ușor să te opui opiniei generale, să înoți împotriva curentului, dar este deosebit de greu când este vorba de o mărturisire pentru Hristos.

Mai departe, vedem că acest cărturar nu s-a rușinat să se decidă public pentru Isus. Nicodim a venit la Domnul noaptea. Atras de persoana minunată a lui Isus, el dorea să-L cunoască mai bine, dar se ferea de public. Cărturarul, în schimb, a venit în plină zi și a mărturisit în fața întregului popor că dorea să-L urmeze pe Isus, oriunde ar fi mers El. Nici frica de oameni, nici rușinea falsă nu l-au reținut.

Astfel, el a trecut și a doua încercare. Câți oameni, deși convinși, se feresc astăzi să-L mărturisească public pe Domnul! Ei se țin cu teamă în umbră, acolo unde ar trebui să iasă cu îndrăzneală în față. Există creștini care încearcă să-și scuze lipsa de hotărâre spunând: „Nu-mi place să vorbesc public despre astfel de lucruri”. Dar este corect? Nu suntem noi chemați să mărturisim cu bucurie ceea ce ne face fericiți? Dacă un credincios se rușinează cu adevărat să vorbească despre ceea ce a făcut Dumnezeu pentru el, atunci „Fiul Omului Se va rușina de el când va veni în gloria Tatălui Său, cu îngerii sfinți” [Marcu 8.38]? Oamenii sunt, desigur, foarte diferiți. Unii sunt foarte deschiși din fire, alții sunt timizi și stânjeniți; le este greu să găsească cuvintele potrivite. Dar harul este suficient chiar și pentru cei mai timizi, atâta timp cât inima lor bate pentru Isus.

O a treia dovadă a sincerității cărturarului este desigur faptul că nu a vrut să amâne. El s-a apropiat de Domnul când acesta „trecea pe acolo”. Nu ar fi fost mai bine să aștepte o altă ocazie sau să-L urmeze pe Domnul acolo unde Acesta intenționa să meargă, pentru a-I prezenta dorința sa, fără a fi deranjat de alții? Nu era momentul ales nefericit? Nu, dorința profundă a omului nu tolera amânarea. Dorința lui de a fi legat de Hristos era prea serioasă. Alte lucruri puteau suporta o amânare, dar nu și aceasta.

Aici este o prăpastie, în care mulți au eșuat deja. Ei vor să „urmeze” și ei, dar nu „imediat”, și, nepunând imediat în practică hotărârea care se naște în ei, neîncredințându-se fără rezerve lui Hristos, cât timp sunt încă sub impresia Cuvântului și a lucrării Duhului, ceea ce au auzit este uitat, impresiile serioase dispar și rămân doar bunele intenții. „Mai târziu” vor să urmeze și ei, dar acest „mai târziu” devine prea des un „niciodată”!

Vedem astfel că acest cărturar a dat dovezi suficiente ale sincerității sale. În măsura în care înțelegerea lui era suficientă, el a acționat corect și bine. Cuvintele Domnului îi atinseseră

inima, faptele Lui îl convinseseră și, cu toată căldura unui sentiment sincer, el venise să se alăture lui Isus.

Dar acum, primirea! Suntem surprinși să auzim răspunsul Domnului la cuvintele pline de zel ale omului: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului nu are unde să-și pună capul”. Răspunsul pare aproape ca un jet de apă rece. Ne-am fi așteptat la un alt răspuns și mai degrabă la o primire călduroasă și cordială decât la aceste cuvinte. Sună ca o respingere dură, da, aproape ca o mustrare, și asta din gura Celui care, în alte ocazii, putea invita oamenii atât de prietenos: „Vino și urmează-Mă!” sau: „Veniți la Mine, voi toți cei ostensiți și împovărați!” sau: „Cine vine la Mine, nu-l voi alunga”. Dar aceeași gură a spus și: „Oricine vrea să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Marcu 8.34). Și în aceste cuvinte găsim cheia răspunsului Domnului către cărturar.

Deși sincer, omul era în mod evident încă foarte ignorant. El dorea să-L urmeze pe Hristos, dar nu se gândea că asta însemna să poarte o *cruce*. El nu luase în calcul costurile. Așadar, Domnul nu-l putea lăsa să intre în slujba Sa. De aceea, răspunsul Său poate fi reinterpretat astfel: „Te gândești că, urmându-Mă, va trebui să renunți la multe, ba chiar la *tot* ceea ce face viața plăcută pe acest pământ?” Nu era ușor să urmezi un Domn care era mai lipsit de confortul exterior decât animalele câmpului și păsările cerului. Slujitorul unui astfel de Domn trebuia să fie pregătit să împartă cu El toate lipsurile și greutățile. Prietenos și plin de har față de toți, Domnul nu a refuzat să-l accepte pe cărturar ca ucenic al Său. Dar îl avertizează, arătându-i costul turnului, pe care acesta vrea să-l construiască. Nu știm ce s-a întâmplat cu acel om; dar, întrucât nu ni se spune că s-a retras descurajat, putem spera că, perseverând în dorința sa, și-a luat crucea și L-a urmat pe Hristos.

Cuvintele: „Te voi urma” sunt simple, dar pline de semnificație. Ele ne învață ce înseamnă creștinismul autentic. A-L urma pe Hristos înseamnă mai mult, mult mai mult decât a-I imita exemplul. Dacă am ajuns la credința în El și am învățat să avem încredere în El ca Mântuitor al nostru, dacă viața Lui a devenit viața noastră, atunci suntem chemați, învățați de Duhul Său, să urmăm pașii *Lui*, să împlinim voia *Lui*, să rămânem sub influența constantă a Cuvântului *Său*, pe scurt, *să-L urmăm oriunde merge*. Pentru aceasta, trebuie să fim gata să renunțăm la tot pentru El și să nu ne ferim de crucea pe care ne-o întinde. Aceasta este urmarea lui Hristos, acesta este creștinismul autentic.

Este ceva mareț când un om poate spune cu sinceritate: „Vreau să Te urmez, Doamne”, când toate îndoielile și ezitățile au luat sfârșit și pasul este făcut cu credință și inimă hotărâtă. Pentru cărturar, acest pas a adus fără îndoială o schimbare uriașă în viața lui exterioară. În zilele noastre, acest lucru este, în general, mai puțin așa. Circumstanțele exterioare nu sunt, de obicei, foarte diferite de cele dinainte. Comerciantul continuă să se ocupe de afacerea sa, angajatul rămâne în funcția sa, muncitorul în meseria sa. Cu toate acestea, schimbarea care are loc într-un om și cu un om, atunci când devine urmaș al lui Isus, este și astăzi mare și minunată. În afară de transformarea completă din interiorul său, de trecerea de la moarte la viață, de la întineric la lumină, întreaga sa situație s-a schimbat. Lumea a devenit un pustiu pentru el, prietenii și cunoștințele lui cele mai apropiate nu îl mai înțeleg, mediul lui secular îl compătimește sau îl batjocorește, suferința cu Hristos și pentru Hristos începe, și toate acestea sunt cu atât mai reale cu cât el merge mai aproape și mai credincios în urma Domnului său. Calea *renunțării de sine* se deschide înaintea lui.

Avem avantajul față de cărturar că noi suntem învățați despre natura slujirii lui Hristos. Nu ne așteptăm ca totul să meargă fără probleme. Știm că vom găsi o cruce pe cale. Poate că, așa cum am spus, nu trebuie să renunțăm la toate conforturile exterioare și să devenim complet săraci și fără patrie, așa cum a fost odată Domnul nostru. Dar renunțarea și negarea sunt partea noastră

a tuturor. Ah!, să ne străduim să renunțăm de bunăvoie la tot ce El ne cere să renunțăm, să devenim liberi și eliberați de toate, în afară de El! Niciun adevărat urmaș al lui Hristos nu poate scăpa de cruce. Carnea trebuie răstignită, lumea trebuie abandonată, trebuie să renunțăm la noi înșine și să îndurăm ocară. Domnul ne arată toate acestea în harul Său. El nu face aceasta pentru a ne descuraja sau a ne răci zelul, nici nu ne lasă singuri în slăbiciunea noastră. Nu ne-a chemat El: „Veniți la Mine!”? Dar El ne cheamă cu chemarea *adevărului*. Este imposibil să-L urmăm fără să luăm crucea. Dar noi știm în cine am crezut și în cine avem încredere. Îl cunoaștem pe Cel care merge înaintea noastră. Este un jug blând și o povară ușoară, pe care le găsim pe calea Lui. Harul și dragostea Lui și prețiozitatea părtășiei Lui fac orice povară ușoară.

Titlul original: „Ich will dir nachfolgen, wohin irgend du gehst, Herr”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 77, 1929, pag. 113-119.